

ročil svojemu pomočniku. Zazdi se mu, da bi ga ta spet lahko napak razumel. Hitro tedaj popije vino in teče domov. Tu najde Pavliha, ki urezuje vse usnje po najmanjšem kopitu.

urezovati po kopitu, pa sem si mislil, da je vseeno, po katerem. In sem vzel tisto, ki mi je bilo najbolj pri roki.«

»Že vidim,« ga preseka mojster, »da se s teboj ne da izhajati. Kar

»Bog te je dal!« zakliče mojster. »Zakaj urezuješ vse po najmanjšem kopitu? Pokaj nama bo toliko majhnih čevljev? Ali ne veš, da se mora prirezovati vedno po večjih, ker se iz takega kosa še vedno lahko urežejo manjši?«

»Na to res nisem mislil,« se zagovarja Pavliha. »Rekli ste mi samo

besede znaš gristi in obračati, kakor se zdi tebi. — Ampak zdaj mi plačaš usnje, ki si mi ga pokvaril.«

»O,« pravi Pavliha mirno, »strojar vam gotovo rad udela in proda tudi drugi kos.« Nato vstane, gre skozi vrata, se obrne in še reče: »Če se ne vrnem, vedite, da sem bil tukaj. Zbogom!«

(Dalje prih.)

IZ MLADIH PERES

Pomladne cvetice

V tišini na obronku gozda se zvonček z glavico je vzpel, trobentico je v rosnem jutru iz posteljice sonček vzpel.

Zdaj zvonček vseokrog pozvanja: Vijolica, prebudi se! Trobentica glasno oznanja: Mi smo že tu! Ne muči se!

Opojno sladko gozd dehti, sto drobnih cvetk v nebo kipi, vse božje stvarstvo veseli se prvih zlatih sončnih dni.

Čebelice se v gostem roju ves dan cveticam klanjajo, zvečer vse trudne v toplem panju se v sladke sen zasanjajo.

Trobentice in zvončke bele so šli otroci pridni brat, vsi srečni so domov prinesli preljubi mamici — pomlad...

I. Č.

Velikonočna

Zvonovi čez polje zvonijo, ves čist je njih glas in svetel, v sladko pomladno melodijo odmeva pesem: Krist je vstal.

Marjan